

Шестъ капчици.

Разказче отъ В. Малафиева.

На единъ зеленъ листъ, който билъ изтегналъ снага надъ морето, се задържали шестъ дъждовни капчици.

— Коя си? — Отъ дѣ си? — питали се капчицитѣ.

— Азъ бѣхъ роса, — казала първата капчица, — що покриваше листцата на една теменужка. Сутринята, когато слънцето изгрѣ, станахъ лека и се дигнахъ високо, много високо, по-високо отъ границата, до която птичкитѣ стигатъ. Тамъ се срѣщнахъ съ други леки, невидими капчици, присъединихъ се къмъ тѣхъ, а присъединиха се и други, та станахме облакъ.

— Азъ бѣхъ, — казала втората капчица, — снѣжинка въ оня край, дѣто сега почва зима, когато тукъ почва лѣто. Приличахъ на хубава звѣздичка! Плтувахме много сестри заедно. Летѣхме като пеперудки, като листенца отъ вишневъ цвѣтъ носени отъ вѣтръ.

— Снѣгъ, снѣгъ вали! викаха радостно дѣцата. Едно отъ тѣхъ протегна топлата си ржича, на която паднахъ. Въ мигъ моето бѣло тѣло се